

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

author of Ice Planet Barbarians

RUBY DIXON

ICE
PLANET
BARBARIANS

AFTER SHOCKS

A SLICE OF LIFE SHORT STORY

BUZ GEZEGENİ BARBARLARI: ARTÇI ŞOKLAR

HAYATTAN KISA BİR KESİT ÖYKÜSÜ

RUBY DIXON

RUBY DIXON

İÇİNDEKİLER

Buz Gezegeni Barbarları: Artçı

Sarsıntılar Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Yazarın Notu

Buz Gezegeninin İnsanları Barbarlar

Barbar Okuma Listesi

Daha fazlasını ister misiniz?

BUZ GEZEGENİ BARBARLARI: ARTÇI ŞOKLAR

O DÜNYANIN SARSILDIĞI GÜN, HER ŞEY BARBARLIK İÇİN ÖLDÜ. Bu KISA ÖYKÜ, GİVES'in ADININ GEÇTİĞİ ARIFEYE KADAR UZANIYOR.

RUKH VE HARLOW FELAKETLE NASIL BAŞA ÇIKIYOR? ÇOCUK, SAHIP olduğu HER ŞEYİN YIKIMIYLA NASIL BAŞA ÇIKIYOR?

BU KISA ÖYKÜ, BARBARIA' n ı n TAMİ G'SINDEN SONRA OKUNMAK ÜZERE KALEME alınmıştır.

RUKH

M Arkadaşın bütün gün yine duvarda oturdu.

"Gel," diyorum ona, çantamızı eline tutuşturarak. "Rukhar annesini istiyor."

Bana bakıyor ve eksik bir gülümseme veriyor. "Takıntı yapıyorum, değil mi? Özür dilerim." Ayağa kalkıyor ama gözlerini yanıp sönen ışıkları ve tıkırdayan düğmeleriyle duvara dikeyyor. "Sadece... Düzeltmeyeceğim şeyleri sevmiyorum, anlıyor musun?"

Onaylarcasına homurdanıyorum, çünkü zihninin çalışma şekli benim için bir gizem. Dokunabildiğim ve tadabildiğim şeyleri biliyorum. Benim dünyam şu anda, onunla ve oğlumuzla. İşleri her zaman yapıldığı şekilde yapmayı seviyorum. Değişimi sevmiyorum. Ama benim Har-loh'um farklıdır. O sürekli olarak insanlarımızın yaşam biçimini iyileştirmenin yollarını düşünür. Daha iyiye doğru değişiklikler yapmak için yeni şeyler yaratır. O sınırlamaları görmez. Bana göre, bütün gün baktığı şey sadece bir duvar. Ona göre ise duvar, yardımcı olabilecek fikirler ve kavramlarla dolu ve o, bunları açması gereken kişi olarak kendini görüyor.

Ve onun eşi olarak, onu uzaklaştırıp yemek yemesi ve kendine bakması gerektiğini hatırlatan kişi ben olmalıyım.

Har-loh Rukhar'ı kucaklıyor, ayağa kalkıp ateşe yaklaşırken alnına öpücükler konduruyor. Ona kızartması için biraz et ve tercih ettiği köklerden biraz koydum. Ona kalsa köklerden başka bir şey yemezdi ama ben ona iyi kırmızı et yediriyorum. Güçlü kalmaya ihtiyacı var.

Her zaman onun ne kadar kırılgan olduğunu düşünürüm. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını. Onu her şekilde korumalıyım.

"Bugün ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyor dikkati dağılmış bir şekilde ateşin yanına otururken. Tuniğini açarak bir göğsünü ortaya çıkarıyor ve Rukhar hemen emzirmek için eğiliyor. "Hâlâ şu derileri düzeltmeye mi çalışıyorsun?"

Onun sevdiği küçük kâselerden birini alıyorum - yemek yerken avuç avuç yemek istemiyor, bu bana hâlâ garip gelen bir kavram - ve normalde yediğinden daha fazla et ve kökle dolduruyorum. Acımasız mevsim yaklaşırken onun zayıflamasını istemiyorum. Yanına oturuyorum ve taze et küplerinden birini alıp dudaklarına uzatıyorum. "Ye."

Gözlerini deviriyor ama bana gülümsüyor ve itaatkâr bir şekilde bir parça yiyor, dudakları parmak uçlarıma değiyor. "Çok ısrarcısın."

"Çünkü unutuyorsun," diyorum ona. "Hep unutuyorsun."

Gözlerindeki sıcaklıkla bana gülümsüyor ve göğsüm katıksız bir sevinçle yanıyor. Benim tatlı eşim. Onunla geçirdiğim her gün bir hediye. "Başımı dik tutabildiğim için şanslıyım."

Kaşlarımı çatıyorum, ona bakıyorum. "Düzgün değil mi?"

Kahkahası sıcak bir battaniye gibi. "Bu insanların söylediği

bir şey." Ona gülümsüyorum. "O zaman ben düz

seviyorum."

Gülümsemesine bayılıyorum. Onu izliyorum, yuttuğunda bir küp et daha yediriyorum. Artık onu ilgiyle izleyecek kadar büyümüş olan oğlumuzu emziriyor ve beslenirken ellerini onun memesine bastırıyor. Bazen Har-loh'un köklerinin peltensi bir versiyonunu yiyor ama dişleri küçük ve henüz et için hazır değil. Bir eliyle Rukhar'ın saçlarını düzeltirken ve boynuzlarını okşarken onu izliyorum. Bazen oğlumuzla gösterdiği ilgiyi kıskanıyorum, çünkü bana ve sadece bana sevgiyle bakmasını istiyorum. Ama sonra

Emzirirken bana bakıyor ve sütle ıslanmış aptal bir gülümseme ağzını kıvrıyor ve göğsümün oğluma duyduğum şefkatle sıkıştığını hissediyorum.

"Her geçen gün sana daha çok benziyor," diyor Har-loh. "Sence de öyle değil mi?"

Ne? Oğluma bakıyorum. Bana benziyor mu? Çenemi ovuyorum. Kendi yüzümü hiç görmemiştim. "Burnumda... şişlikler var." Uzanıp Rukhar'ın küçük burnuna dokunuyorum. "Onunki de seninki gibi."

"Sen öyle diyorsan," diye takılıyor. "Ama geri kalan her şeyi sensin."

Oğlum kadar küçük bir yaratığın benim yüzüme sahip olmasını tuhaf buluyorum. Pashov ve Salukh'un benzer özelliklere sahip olması gibi ben de kardeşime benzeyeceğimi düşünmüştüm. Ama kardeşim Raahosh çirkin ve yaralı. Ben Har-loh için çirkin miyim? Rahatsız bir şekilde, arkadaşımın ağzına bir parça et daha attım.

Rukhar emzirmeyi bitirir ve Har-loh yumuşak bir kürk parçasıyla ağzını siler ve sonra onu en sevdiği battaniyeye yatırır. Emekleyerek oyma kemikten bir oyuncağa uzanıyor ve sonra onu ağzına atıp ısırıyor.

"Onu biraz daha izleyebilir misin?" Har-loh soruyor. "Bilgisayar üzerinde çalışmaya devam etmem gerekiyor. Tam olarak çözemediğim bir bulmaca var ve bu beni rahatsız ediyor." Kızıl kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sanki anlamadığım eksik bir şeyler var."

"Kayıp mı?" Ona bir parça daha yiyecek sunuyorum.

Hülyalı bir ifadeyle alıyor, yavaşça çiğniyor. Düşünceleri açıkça kom-pyew-tor ile birlikte. "Tarihlerin hepsi yanlış. Ben sadece... Bilmiyorum. İçimde bir his var. Her şey sa-khui'lerin neredeyse üç yüz yıldır burada olduğunu söylüyor, ama dışarıdan gelen verileri incelediğimde, hiçbir şey tutmuyor."

"Ne gerekiyorsa yap," diyorum ona. "Rukhar ve ben deriler üzerinde çalışacağız."

Ağzı eğlenerek seçiyor. "Dün yaptığın gibi sana yardım mı edecek?"

Homurdanıyorum. Oğlum çok meraklı. Battaniyesinin üzerinde durmak yerine bir şeylerin içine giriyor. Dün, postu tabaklamak için kullandığım sakatat kaselerine girdi. Bunu yakın zamanda Hemalo'dan öğrendim ve acımasız mevsim için eşime yumuşak bir battaniye yapmak istedim. Nasıl yapıldığını bildiğim tüm kürkler serttir, kazınarak temizlenir ama çok yumuşak değildir. Hemalo'nun postları eşimin derisi gibi yumuşak. Onun için en iyisini istiyorum.

Ama şimdi Rukhar tüm tabaklama sıvılarımı döktüğüne göre, derileri yumuşatmanın başka bir yolunu bulmalıyım. Onları ziyan etmek istemiyorum. "Rukhar'ın yardımına rağmen çalışacağım."

Har-loh'un kahkaha sesleri garip mağarada yankılanıyor. Ayağa kalkıyor ve ben de kalkıyorum. Kollarını boynuma doladı ve yakınımı eğildi, gözleri aletimi sızlatacak kadar yumuşaktı. "Belki onu yatırdıktan sonra bana kürkleri gezdirirsin."

Bu düşünceyi sevdim. "Onu şimdi yatırabilirim."

Alaycılığıma kıkırdıyor ve bana bir öpücük veriyor. "İkinizi işinizle baş başa bırakıp projelerime geri döneceğim."

O giderken kolunu okşuyorum, eşime tekrar dokunmak için yanıp tutuşuyorum. Bazen tek yapmak istediğim onu yakalayıp çıplak ve altımda olana kadar derisini vücudundan çekmekten çalışmasına izin vermek zor oluyor. Dalgınca kendi çıplak göğsümü ovalıyorum, kabileden uzakta olduğumuz ve istediğim gibi giyinmekte özgür olduğum için mutluyum - bir peştamaldan çok daha fazlası değil.

"Da da!" Rukhar sesleniyor ve kollarını benim için kaldırıyor.

"Ben buradayım," dedim ve onu kollarıma aldım. Oğlumu. Hayatımın eşim olmadan tamamlanamayacağını mı düşünmüştüm? Küçük oğluma karşı da aynı şiddetli sevgiyi hissediyorum ama farklı bir şekilde. O benim kalbim, tıpkı Har-loh'um gibi.

'Kalbim' bana gürlüyor ve bir elini çeneme vuruyor. "Da-da!"

"Da-da şimdi çalışıyor," diye kabul ediyorum, onu kolumun altına sıkıştırıyorum. "Gel. Deri yapıyoruz."

Ayak altında küçük bir kitle ÇALIŞMAK hiç de zor değil. Rukhar'ın üzerine koyduğum yumuşak bir battaniyesi var, o oynarken ben de karın üzerine serdiğim büyük dvisti derisini kazıyorum. Yaratığın beynine ve bağırsaklarına sahip olmadığım için, deriyi yağla ovuyor ve sonra yumuşatmak için kazıyorum... Rukhar'ı yakalamak arasında. Oğlum artık emekliyor ve kaçmak için her fırsatı değerlendiriyor.

Onu yakındaki bir kar yığınının içinden çıkarıp tekrar battaniyesinin üzerine koyuyorum. Bu onun oynamayı sevdiği bir oyun. Sürünerek uzaklaşıyor, ben de onu geri koyuyorum. Sürünerek uzaklaşıyor. Onu geri koyuyorum. Sürünerek uzaklaşıyor. Onu geri koyuyorum. Rukhar bunu eğlenceli buluyor.

Ve deriler üzerinde fazla çalışmasam da, ağzı salyayla dolu ve diş etleri iki küçük, çarpık dişle noktalanmış halde bana gülümsediğinde de kızamıyorum.

"Biraz daha kal," diyorum ona tekrar. "Daha sonra oyun oynarız." Güneş yakında batacak ve projelerimi toplayıp mağaranın içine geri götürmem gerekecek. Bu dağınık bir iş ve bu yüzden dışarıda, mağara girişinden kısa bir mesafe ötede karda yapıyorum.

Derimin üzerine oturdum.

Rukhar hemen sürünerek uzaklaşır.

İçimi çekip peşinden sürünüyorum ve bacalarımda bir ürperti dolaşiyor. Sallanıyorum, sırtüstü yuvarlanıyorum, kafam karışıyor. Sorun bende mi? Neden vücudum titriyor? Neden hiç gücüm yok? Ama sonra Rukhar öfkeli bir feryat koparıyor ve ben olmadığımı anlıyorum.

Bu toprak.

Tekrar titriyor ve sonra yuvarlanmaya ve titremeye başlıyor. Oğlumu kucağıma alıyorum, etrafımdaki dünyaya bakarken onun korku dolu çığlıklarını duymazdan geliyorum. Her şey sallanıyor. Uzaktaki ağaçlar bir fırtınaya yakalanmış gibi ileri geri hareket ediyor. Yer ayaklarımın altında sallanıyor. Buzun çatlama sesini duyuyorum ve kısa bir mesafe ötede devasa bir geçit toprağı yarıyor. Küçük başlıyor, sonra genişliyor ve kar boyunca yılan gibi kıvrılmaya başlıyor, genişledikçe genişliyor.

Har-loh. Dostum.

"Har-loh!" Yaşlılar Mağarası'na bakarak çığlık atıyorum. Ben izlerken, çatlak mağaraya doğru ilerliyor. Peşinden koşuyorum ama sonra ayağımın altındaki zemin kayıyor ve dengemi kaybediyorum. Dikkatlice yuvarlanıyorum, ağırlığımı onu ezmesin diye oğlumu kucağıma alıyorum ve vücudunu kendi vücudumla koruyorum. Etrafımdaki dünya inliyor ve titriyor, kar altımda çılginca sallanıyor.

Neler oluyor?

Dünya kararıyor ve yeni bir şeyin iniltisini duyuyorum. Çıtırdayan bir ses. Yukarıdan yağan kalın bir kar vücudumun üzerine düşüyor. Bir dvisti gibi silkeliyorum ve yukarı bakıyorum. Mağaranın boyutu büyümüş, yapıldığı garip kaya ortaya çıkmış. Ve hareket ediyor. Şaşıarak kaşlarımı çatıyorum. Bunu Har-loh mu yaptı? Nasıl hareket ettireceğini öğrendi mi?

Ayağımın altındaki zemin daha sert sallanıyor ve güçlü bir şekilde kayıyor ve ben geriye doğru savruluyorum. Sersemlemiş bir halde kendimi karların üzerinden kaldırıyorum. Rukhar feryat ediyor, yüzü öfkeyle kızarmış ve onu tekrar kaldırmam için kollarını kaldırıyor. Öyle yapıyorum, karın içinde çömelıyorum. Ayağa kalkmaya ve tekrar yere düşmeye cesaret edemiyorum.

Korkmuş oğlumu göğsümde tutarken, gölge yükseliyor. Çıtırtı sesi daha da yükseliyor ve ben izlerken mağara vadiye doğru kayıyor.

HAYIR. HAYIR. EŞİM. O içeride. Kapana kısıldı.

"Har-loh!" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki gözlerimin arkasında bir şeylerin patladığını hissediyorum. Kayarken mağaraya yaklaşmak istiyorum ama oğlum kollarımda. İkiye bölünmüş durumdayım - eşimi kurtarabilir miyim? Ya Rukhar'ı karın içine bırakırsam ve vahşi metlaklar onu yakalarsa? Yapamam! Yeni çatlakları ya da gizli tehlikeleri örtmemesi için dua ederek yeni derin karlara dalarak ilerliyorum. Bu sırada mağara yavaşça vadinin içine doğru kayıyor. Ben dehşetle izlerken, her şey bir kemik disk gibi eğilip kalkıyor, alt taraftaki mağaranın bağırsaklarını ortaya çıkarıyor ve altında eskiden olduğu yerde siyah bir yara izi bırakıyor.

Her şey toprağın altında kaybolacak ve eşimi de beraberinde götürecek. Bir

şeyler yapmalıyım.

Rukhar'la birlikte onu sıkıca tutarak ilerliyorum. Attığım her adımda içimdeki hastalıklı his daha da artıyor. Bu anın daha da kötüleşmesini, mağaranın tamamen toprağın içine doğru kaymasını ve yok olmasını bekliyorum.

Havayı işaret eden bir parmak gibi dik bir şekilde kabarır ve sonra büyük bir ürperti verir. Durur.

Her şey durur. Yer artık öfkeyle sarsılıyor.

"Har-loh!" Tekrar böğürüyorum, ileri doğru itiyorum. Ona ulaşmalıyım. Yaralandı mı? Onu kurtarmamı mı bekliyor? O...

Babamı düşünüyorum, üzerine taşlar koyarken ölü bedeni öylece yatıyordu.

Hayır.

Hayır, benim Har-loh'um değil. Arkadaşım değil.

Düşüncelerim vahşileşiyor. Rukhar kollarımda çığlık atıyor ama onu sakinleştirmek için elimi başına koyuyorum ve başka bir şey yapmıyorum. Eşime odaklanmış durumdayım. Ona ulaşmalıyım. *Hemen.*

Mağaranın girişi artık havada. Tırmanabilirim. Ağlayan oğlumu ayaklarımın dibindeki kara bırakıyorum... ve hemen ardından onu tekrar kucağıma alıyorum. O kucağımdayken tırmanamıyorum... ama onu bırakamıyorum da. Ben hayal kırıklığıyla uluyorum, o da benimle uluyor. Bunu yapmak zorundayım. Yapmalıyım.

İlk defa, kabile halkının yardım etmek için burada olmasını diledim. Normalde onları geride bırakmaktan memnun olurum çünkü çok kalabalıklar. Bugün, fazladan bir çift el için her şeyi yaparım.

Rukhar saçlarımı avuçlayıp ağlıyor. "Anne! *Anne anne!*"

Onun hayal kırıklığı benimkine yardımcı olmuyor. Düşünmeliyim ama zihnim çıldırmış durumda. Babamın bedenini görüyorum ve Har-loh'un küçük bedeninin üzerine taşlar koyduğumu hayal ediyorum... ve bir keder feryadı daha kopuyor içimden.

Hayır.

Lütfen, hayır.

Onu kaybedemem.

Tekrar yalnız kalamam.

O benim dünyam. O benim her şeyim.

Oğlumu şiddetle göğsüme bastırıyorum ve o yeniden çığlık atıyor, bana öfkeli ve korkmuş. Ben de korkuyorum. Har-loh'un yaptığı gibi alnına bir öpücük konduruyorum, düşünmeye çalışıyorum. Onu kendime bağlamak için bir sargıya ihtiyacım var. Arkama bakıyorum ama kazıdığım deriler çoktan gitmiş, kara gömülmüş ya da kırık toprağın altında kaymış. Elimdeki tek şey peştemalim.

Bir an sonra kopardım. Oğlumu taşımak için askı görevi görecektense kadar uzun değil, bu yüzden bir kenarını dişlerimin arasına alıp yırtıyorum. Deri tam ortadan ikiye ayrılıyor. Oğlumu yere bırakıp iki uzunluğu birbirine bağlıyorum ve sonra onu tekrar alıp göğsüme bağlıyorum. Bir elimi poposunun altına koyarak onu kendime doğru sıkıca tutuyorum ve sonra tırmanmaya başlıyorum.

Mağaranın dışında çok fazla tutunacak yer yok ama küçük çatlaklar var. Parmaklarımdan yukarı fırlayan acıyı görmezden gelerek, kavrama görevi görmeleri için tırnaklarımı onlara geçiriyorum. Benim acım önemli değil. Sadece Har-loh önemli.

Tırmanış sonsuz gibi görünüyor, ama girişe doğru yol alıyorum ve sonra sıkı tutunarak dudağa doğru yükseliyorum. "Har- loh!"

Işıklar titriyor. İçerisi karanlık, ateş sönmüş. Garip ışıklardan daha fazlası orada burada yanıp sönüyor ve mağaranın kendisi artık uzun bir çukura dönüşmüş durumda. Işıklar tekrar yanıp sönüyor...

Ve sonra arkadaşımı gördüm.

Cesedi çukurun dibine atılmış, eskiden duvar olan şeyin üzerine oturtulmuş. Her yerde kan var.

Hareket etmiyor.

"*HAR-LOH!*" Çığlık atıyorum ve içimde bir şey kırılıyor.

HARLOW

Açlık bir hırıltı acı sisini yırtıyor. Her şey acıyor ama gözlerimi zorla açıyorum. Yüzümde kurumuş yapışkan bir şey var ve sırtım büyük bir çürük gibi hissediyor. Nefesimi içime çektiğimde keskin bir bıçak saplanıyor.

ağrı ortama yayılıyor. Ama hayattayım, o da var. Yönümü şaşırmış durumdayım ve göğsümde derin bir nefes almayı zorlaştıran ağır bir yük var.

Karanlık. Yavaşça göz kırpyorum, düşük ışığa alışmaya çalışıyorum. Tepemde bakarken gözlerimi acıtan parlak bir nokta var, bu yüzden ondan kaçınıyorum ve hırıltıyı arıyorum. Orada, yanımda. Rukh yanımda çömelmiş, bir ileri bir geri gidip geliyor. O kadar yakınımda duruyor ki kuyruğu omzuma değiyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Göğsümde bir şey kayıyor ve Rukhar'ın üstümde yattığını fark ediyorum. "Ne oldu?" Ayağa kalkıp acıyla yüzleşmeye henüz hazır olmadığım için soruyorum.

Rukh boğazından alçak bir hırıltı çıkarır. "Har-loh." Kelime gırtlaktan geliyor ve... vahşi.

Korku içime işliyor, kendim için değil ama onun için. Kaburgalarımın itirazına aldırmadan bedenimi oturma pozisyonuna zorluyorum ve Rukhar'ı kendime yakın tutuyorum. Rukh'a hafifçe dokunmak için uzanıyorum, elim dizini okşuyor. "İyi misin?"

Derin bir nefes alıyor ama cevap vermiyor. Yüzüme dokunuyor. "Har-loh."

Endişelenmeye başlıyorum. Parlayan gözleri parlak, ama içlerinde kırılgan bir şey var gibi görünüyor. Sanki kafasında her şey yolunda değilmiş gibi. "Rukh," diyorum nazikçe, başparmağımı dizine sürterek. "Ben buradayım. Biz iyiyiz."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yüzümü okşamaya devam ediyor.

Uh oh. Elimi çenesinde gezdirip yaralı olmadığından emin oluyorum. Dostum hiçbir zaman çok konuşan biri olmadı ama bu sessizlik beni endişelendiriyor. Rukhar'ı kucağıma alıp Rukh'a uzatıyorum. "Onu tutabilir misin?" Ayağa kalkmaya çalışacağım ve durumun ne olduğunu göreceğim... ve oğlumza nasıl tepki verdiğini görmek istiyorum. Bir şeylerin ters gittiği açık ama aynı zamanda nerede olursak olalım burada kalamayacağımız da açık. Sert bir şey kalçama itiyor ve karanlık. Klostrofobik hissettiriyor. Nerede olduğumu tam olarak kestiremiyorum ve sanki kestirebilmeliymişim gibi hissediyorum. Sanki kaçırdığım bir şey varmış gibi hissediyorum.

Ama en çok Rukh için endişeleniyorum. O benim kayam. O benim dünyam, o ve Rukhar. Eğer ona bir şey olursa... Ürperiyorum çünkü bunu düşünmek bile istemiyorum.

Rukh bebeği benden alıyor ve nazikçe göğsüne bastırıyor. Odak noktası hâlâ benim üzerimde ama sorun değil. Her seferinde bir adım. Ayağa kalkmaya çalışırken elimi onun bacağında tutuyorum ve başarısız oluyorum. Ayağa kalktığımda başım dönüyor ve tekrar oturmak zorunda kalıyorum. Vücudum soğuk terler döküyor.

Ve dostum tekrar hırlamaya başladı.

Tekrar yere çöküp alnımı Rukh'un koluna yaslıyorum. "Özür dilerim. Bana bir dakika izin ver." "Har-loh," diye hırıltıyor ve sesindeki acıyla yeniden canım yanıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona, iyi olmasam bile. Yan tarafımdaki bıçak gibi ağrı geçmiyor ve ağlamak istiyorum çünkü her şey çok acıyor. Beynim karmakarışık ve odaklanmakta zorlanıyorum. Ama hayattayız. Her şey sarsıldığında geminin içinde olduğuma dair belli belirsiz anılarım var ve sonra-

Nefes nefese kaldım, tekrar dik oturdum ve etrafıma bakındım. Karanlıkta bir şey seçmek çok zor. Yine de altımdaki zemini hissediyorum ve klavye tuşlarına benzeyen birkaç tanıdık kareyi hissedebiliyorum.

Aman Tanrım. Bu dar, karanlık çukur mu? Burası

gemi. "Ne oldu?" Rukh'a sordum. "Anlat bana."

Rukhar'ı kendine çekiyor ve bebeğin şapırdayan yumruklarını görmezden geliyor. Ağzını Rukhar'ın başının üstüne bastırıyor ve bir an cevap vermeyeceğini düşünüyor. Ama sonra sanki kelimeleri hatırlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça konuşuyor. "Mağara... hareket et."

Gemi hareket mi etti? Gözlerimi acıtan parlak noktaya bakıyorum. Başımı zonklatsa da kendimi bakmaya zorluyorum. Gemiye girip çıkmak için kullandığımız kapı... ve yaklaşık yüz metre yukarıda.

Gemi *yan yattı*.

Birden dehşete kapıldım. Gemi yan yattıysa, neyin üzerinde duruyor? Şu anda bile tehlikede olabiliriz. "Rukh, buradan çıkmalıyız."

Tekrar hırıltıyor ve bunun bir onaylama olduğunu umuyorum.

Kapıya bakıyorum ve oraya nasıl gideceğimizi merak ediyorum. Rukhar yanımda ve ben bırakın duvardan tırmanmayı, oturmakta bile zorlanıyorum. Sıcak gözyaşları tehdit ediyor ama onları uzaklaştırıyorum. Şimdi zamanı değil

Zaman. Bebeğimi ve eşimi kurtarmalıyım. "Rukhar'ı taşıyabilir misin?" Ona sordum. "Onu duvardan yukarı taşıyabileceğimi sanmıyorum."

"Taşıyın," diye mırıldanıyor ve yanağıma dokunuyor. "Har-loh taşı. Rukhar taşı."

Beni taşımak mı istiyor? Bu çok hoş ama önce onların çıkmasını istiyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek ona "Yapabilirim," diyorum. Yavaş gidersem belki bunu yapabilirim. Kahretsin, başka seçeneğim yok - bunu yapacağım. "Her şey yoluna girecek, Rukh."

Arkadaşım oğlumu göğsüne yaklaşıyor ve deri bir askıya benzeyen şeyin içine sokuyor. Ayağa kalkıyor ve sonra bana bakıp bekliyor. Bensiz gitmeyeceği çok açık.

Tamam. O zaman gitmem gerek. Yavaşça ayağa kalkıyorum. Oraya vardığımda her şey daha çok acıyor ve kaburgam sanki karnımda bir delik açıyormuş gibi hissediyorum. Yaslanacak bir şeye ihtiyacım var ve Rukh yanımda, beni kucakladığı için minnettarım. "Har-loh."

Rukhar feryat etmeye başlar.

"Biliyorum," diyorum, çok derin nefes almamaya çalışarak. "Ben de geliyorum. Yapabilirsen Rukhar'ı buradan götür. Ben hemen arkada olacağım."

İsteğimi görmezden gelerek kolunu omuzlarıma doluyor.

"Hayır," diyorum ona, dokunuşunu iterek. Bunu yapmak hem fiziksel hem de zihinsel olarak acı veriyor ama küçük Rukhar'ım çığlık atıyor ve ben hem onun hem de eşim için endişeleniyorum. Onların güvende olmasına ihtiyacım var. Gemi yan dönmüşken onun karnında olmak beni dehşete düşürüyor. Kendimi kurtarmaya konsantre olabilmem için onların dışarı çıkmasına ihtiyacım var. "Hayır, Rukh. Onu güvenli bir yere götürmeni istiyorum. Onu buradan çıkar. *Şimdi*." Tekrar tereddüt edince devam ediyorum. "Eğer beni seviyorsan, bunu yaparsın."

Rukh acı dolu bir inilti çıkıyor ve kuyruğunun öfkeyle yere vurduğunu duyabiliyorum. Bana kızgın ve incinmiş. -Ama güvende olmalarını istiyorum.

"Hemen arkadayım," diye söz veriyorum ona. Bir şekilde olacağım.

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla kendini uzağa fırlatıyor ve ben de onun duvara doğru ilerleyip zahmetsizce tırmanmaya başlamasını izliyorum. Rukhar'ın feryatları güçleniyor ve bedenim endişeyle titriyor. Anne olma ve onu koruma ihtiyacım, yere yuvarlanma ve ayakta durmaya ara verme ihtiyacımla savaşıyor. Zaten bitkinim, bacaklarım garip bir şekilde güçsüz. Ama burada kalamam.

Rukh'un tırmanışını izliyorum ve yukarıdaki güneş ışığında kaybolurken çıplak poposunu ve bacaklarının arasında sallanan kesesini görüyorum. Çıplak mı? Orada ne olduğunu merak ediyorum. Yine de onu görmek beni gülümsetmeye yetiyor ve beni canlandırıyor. Bunu yapabilirim. Onlarla birlikte olmalıyım. Rukhar'ın bana umutsuzca ihtiyacı var... ve Rukh'un bana bundan daha fazla ihtiyacı olabilir.

İleriye doğru bir adım atıyorum. Acı vücuduma yayılıyor ve iki büküm oluyorum, bu da sadece daha fazla acıya neden oluyor. Her şey acıyor. Her şey. Duvardan yukarı çıkamayacağımdan endişelenmeye başlıyorum. Zemine. Her neyse.

Rukh yaptı, kendime hatırlatıyorum. Bebeğinle birlikte dışarıda seni bekliyor. Seçme şansın yok.

Ama yok, o yüzden bir adım daha ilerliyorum. Sonra bir adım daha. Duvara ulaştım ve ellerimi duvara koyup tutunacak bir yer aradım. Pek bir şey yok ama parmaklarımı bir çatlağa sıkıştırmayı ve kendimi yukarı çekmeyi başarıyorum. Sadece birazcık. Bir sonraki tutamak daha da yukarıda, bu yüzden ona ulaşmak için kendimi ileri atıyorum.

Tüm vücudum itiraz ediyor. Başım dönüyor. Dünya kararıyor.

GEORGIE

Vektal için endişeleniyorum.

Şef olmak zor. Ve normalde dostum her şeyi sakın bir şekilde, adil bir bakışla ele alır. Kişisel duygular. Hassen'i sürgün etmek mi? Bu ona ağır geliyordu çünkü Hassen'in nedenlerini anlıyordu. Bir eş istemenin ruhunu parçalayan yalnızlığını anlıyordu. Ve Hassen bir dosttu. Ama kabile için bir örnek teşkil etmeliydi. Arkadaşını mahvedip mahvetmediğinden endişe ederek birçok gece uyuyamadığını biliyorum. Cezanın adil olup olmadığını. Şef olmak, herkesten sorumlu olduğu anlamına geliyor. Bir kriz anında, her şeyi düzeltmesi için ona bakıyorlar.

Ve bunun düzeltilebileceğini sanmıyorum.

Elimizdeki birkaç parça eşyayı derme çatma bir kızığa bağlamakla meşgul olan arkadaşşıma bakıyorum. Diğerleri sabahın erken saatlerinde etrafta dikiliyor, soğuğu ya da kar gibi yağın külü görmezden gelmeye çalışıyorlar. Yakınlarda, Ariana'nın onu yatıştırmasına rağmen Analay ağlıyor.

Deri önlüğü tekrar yüzünden çekerken Talie'ye "Ağzını kapat küçüğüm," diyorum. Önlüğü dikkatlice yerine takıyorum, nefes alabilmesi için burnundan sarkmasına izin veriyorum, ama devam etmesi gerekiyor. Kendi önlüğümü gösteriyorum. "Gördün mü? Annen gibi."

"Da da," dedi bana.

"Da da gibi değil," diyorum. Vektal, defalarca takmasını önermeme rağmen ağzını kapatmıyor. Bütün bu külü içimize çekeceğimiz düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ağzımıza geçireceğimiz bir deri parçasının da işe yarayacağını sanmıyorum ama başka seçeneğimiz de yok. Talie isteğini görmezden gelip önlüğü tekrar çekiştiriyor, ben de yerine koyuyorum. Tekrar. Sabahtan beri oynadığımız bir oyun bu. Ona kızmamaya çalışıyorum, çünkü o bir bebek. Ama sabrım zorlanıyor ve ben de herkes kadar endişeliyim.

Biz evsiziz. Eskiden mağara olan yerin enkazına bakıyorum. Tamamen çökmüştü. Herkesin içinde yaşadığı mağara. Kızımın doğduğu mağara. Vektal'ın beni güvenlik, aile ve yuva anlamına geldiği için getirdiği mağara. Artık hiçbir şey yok. Ve benim yaşadığım şok, sa-khui'nin yaşadığı şokla kıyaslanamaz bile.

Yanımda, Claire ani ve gürültülü gözyaşlarına boğuldu.

"İyi misin?" Talie'nin sırtını ovarak soruyorum. Hâlâ birini ağlarken gördüğünde onun da ağlamaya başladığı yaşlarda.

"Kaba olmak istemem Georgie ama bu çok aptalca bir soru," diye hüngür hüngür ağlayan Claire yüzünü siliyor. Kül yanaklarına bulaşıyor ve koyu çizgiler bırakıyor. "Evsizim, hormonlarım var ve hamileyim. Tabii ki iyi değilim. Nerede *yaşayacağız*?"

Zavallı Claire. Karnı gün geçtikçe büyüyor gibi görünüyor ve büyüdükçe endişesi de artıyor. Onu suçlamıyorum, zamanlama pek iyi değil. Ama güven verici olabilirim. "Şu anda Güney Mağaraları'na giden bir koşucu var," diyorum ona kararlı bir sesle. "Kışı orada geçirebiliriz. Biraz sıkışık olur ama idare ederiz. Ve ilkbaharda

-pardon, acı mevsim- daha iyi bir ev arayabilir ya da elimizdekini onarabiliriz." İlerliyorum ve omzunu okşuyorum. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Elbette bu bir yalan, iyi olacak mı bilmiyorum ama olmak zorunda. Başka seçeneğimiz yok.

"Elbette," diyor Claire burnunu çekerek. "Tanrım, berbat durumdayım. Hamileyken bu kadar delireceğimi tahmin etmemiştim."

"Hepimizin böyle anları oldu," diyorum ona. Kendi karnımdaki bebeği düşünüyorum, şimdilik bir sır. Vektal ve ben kısa süre önce tekrar rezonansa girdik ve karnımda bir bebek olduğunu biliyorum. İkinci bir rezonans biraz gariptir. İlk 'şarkıdan' sonra eşinizle hala ara sıra rezonansa giriyorsunuz, ancak ikinci kez rezonansa girdiğinizde farklı hissediyorsunuz. Aynı derecede azgın olmanıza rağmen şarkının tonu farklıdır. Sanırım şimdiye kadar bunu bir sır olarak saklayabilmemizin nedeni de bu. Bizden başka kimse bilmiyor.

Gerçi şu an bunları düşünmek için kötü bir zaman. Kabileye odaklanmalıyız. Bu bebek en az on üç ay boyunca gelmeyecek, bu yüzden daha sonra endişelenmek için bolca zaman var. Şimdilik kabilemi bir arada tutmalıyım ve bu da Claire gibi oturup hüngür hüngür ağlamak istediğimde bile insan kızlarımin amigosu olmak anlamına geliyor. "Yolculuğa hazır mısınız? Eeven nerede?"

"Kemli ve Borran'a ikinci bir kızak yapmaları için yardım ediyor. Ona beni yalnız bırakmasını söyledim çünkü biraz zamana ihtiyacım vardı." Yüzünü tekrar siliyor. "Belli ki bir dakikadan fazlasına ihtiyacım var." Tekrar gözleri doluyor ve koluma yapıyor. "Bana iyi olacağımızı söyle, Georgie. Bunu duymaya ihtiyacım var."

"Kesinlikle iyi olacağız Claire. Burası bir mağara. Dışarı çıkmayı başardık ve önemli olan da bu." Mücadele eden Warrek'e bakıyorum. Hepimiz sağ çıkmadık. Yaşlı babası Eklan kendi yatağında ezilmişti. Düşündükçe keder boğazımı tıkamakla tehdit ediyor. Eklan çok tatlıydı. Gri saçlı, hala güçlü ama solmaya başlamış ve her zaman nazikti. Şu anda Talie'min boynunda olan kürk battaniyeyi o yaptı.

Ve Pashov... Pashov'un kurtulup kurtulamayacağını hâlâ bilmiyoruz. Şu anda bunu ya da Stacy'nin yakında dul kalabileceği gerçeğini düşünemem. Claire'e sıkıca sarılıyorum ve ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Biz birlikte olduğumuz sürece kötü bir şey olamaz."

"Ho!" diye sesleniyor uzaktan biri. Dönüyorum ve döndüğümde Vektal hızla yanımdan geçiyor. Dün Güney Mağaraları'nı kontrol etmek için gönderilen Haeden ve Josie'ye doğru koşuyor.

Daha dün müydü? Neredeyse iki gündür evsiziz ve bu bize sonsuzluk gibi geliyor.

Lütfen iyi haberler verin, diye sessizce yalvarıyorum. Vektal'in kirli karın içinden onlara doğru koşmasını izliyorum ve büyük mavi bedeninde titreşen gerilimi neredeyse görebiliyorum. Şu anda bir galibiyete ihtiyacımız var. Konuşmalarını izliyorum ve bir an sonra Vektal başını eğiyor.

Oh, hayır.

Kalbim dostum için acıyor. Omuzlarında neredeyse fark edilmeyen bir çökme görebiliyorum. Haberler iyi değil. İdare ederiz o zaman. Bir yolunu buluruz. Vektal, Josie ve Haeden ile birlikte küçük kampımıza dönerken Talie'ye sıkıca sarılıyorum. Yüzü asık ve dostumun ağzının sert duruşundan mutsuz olduğunu anlayabiliyorum. "Kötü mü?" Onları karşılamak için ilerleyerek soruyorum.

"Gitti," diyor Vektal hırçın bir sesle. Elini uzatıp parmak eklemlerini çenemde gezdiriyor. Beni mi yoksa kendini mi rahatlatmaya çalıştığından emin değilim. Talie'nin kıvrık saçlarını karıştırıyor ve sonra bana bakıyor. "O zaman daha fazla beklemeyelim. Planladığımız gibi Yaşlılar Mağarası'na gidiyoruz."

Sorular sormak istiyorum. Düşüncelerinin nerede olduğunu görmek istiyorum, çünkü mutlu olmadığını söyleyebilirim. Bana açılmasını ve sıkıntılarını paylaşmama izin vermesini istiyorum. Ama herkes bize bakıyor ve şu anda güçlü olmamız ve kontrolü ele almamız gerekiyor. Bu yüzden başımı salladım ve etrafta duran insan kümesine döndüm. "Herkes bir saat içinde eşyalarını hazırlasın. Toparlanalım. Acele edersek akşam olmadan mağarada olabiliriz."

Vektal omzumu belli belirsiz sıkıyor ve kuyruğunun neredeyse sarılır gibi belime dolandığını hissediyorum. "Şifacının Pashov'u yolculuğa hazırlamasına yardım etmeliyim."

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben iyiyim." Benim için endişelenmesin diye ona ıslıl ıslıl gülümsüyorum. "Ben diğerlerini toplayıp herkesi harekete geçireceğim."

Bana gözlerine ulaşmayan bir gülümseme veriyor ve sonra uzaklaşarak Pashov ve Maylak'ın son bir buçuk gündür toplandıkları derme çatma çadıra doğru ilerliyor. Onun gidişini izliyorum ve sonra yakınlarda bekleyen diğer insanlara dönüyorum. Claire'e Ariana, Josie ve Megan da katılmıştı. Hepsi bana cevapları biliyormuşum gibi bakıyor. Ben de ateş çukurunun yanındaki eşyaları işaret ediyorum. "Şunları bir araya getirelim, tamam mı? Ariana, Talie'yi al da eşyaları toplamaya yardım edeyim, olur mu? Ve birinin Stacy'nin eşyalarını aldığından emin olalım, çünkü şu anda bunun için endişelenmesini istemiyorum."

Sonra meşgul oluyoruz ve endişelenecek zamanımız kalmıyor, çünkü yapacak çok şey var.

VEKTAL, Yaşlılar Gemisi'nin KIRIK DÖKÜK, orantısız gövdesini benden önce görüyor. Arkasında erzak dolu bir kızak sürüklüyor, ben de yürürken Talie'yi tutuyorum. Biz seyahat ederken her yerde o var, kabileyle ilgilenmeye çalışıyor. Pashov'un yükü ağırlaştığında Taushen'in yerini alıyor. Bir süre Kaşrem'in Maylak'ın travosunu çekmesine yardım ediyor - çünkü şifacı yürüyemeyecek kadar bitkin. Bebekleri taşıyor, kızakları çekiyor ve geride kalanların yetişmesine yardım etmek için grubumuzun arkasına gidiyor. Görünüşe göre sonsuz bir enerji kaynağıyla her yerde.

O iyi bir lider, dostum. Hepimiz kadar endişeli olduğu gerçeğini saklıyor. Biliyorum ki daha sonra, o ve ben yalnız kaldığımızda, tüm bu pozitiflik yıkılacak. Ama o zamana kadar cesur bir yüz ifadesi takınıyor. Onu yakından izliyorum ve bir şeylerin ters gittiğini bu şekilde anlıyorum. Adımları yavaşlıyor ve sonra yüzündeki tüm renk kayboluyor.

"Ne oldu?" diye sordum. Neye baktığını görmek için döndüm... ve sonra midem bulandı.

Bir sonraki tepenin üzerinde, gökyüzüne doğru bir şey yükseliyor. Siyah ve metal bir şey. Birkaç dakika sonra bunun Elders'in Gemisi olduğunu anlıyorum ve onu kaplayan tüm kar ve buzun altında siyah olduğunu. Ve yan yatmış.

Olamaz. "Harlow ve Rukh?" Yumuşakça soruyorum. "Rukhar? Sence iyiler mi?" Daha fazla insan kaybetmeye dayanabileceğimizi sanmıyorum. Güneşli tavırları ve çilleriyle Harlow'u değil. Hâlâ insanlara alışmaya çalışan Rukh'u değil. Küçük tatlı çocukları Rukhar'ı da. Eğer gemi yok edilirse, bilgisayarın kaybıyla çok şey kaybetmiş olacağız... ama şu anda tek umursadığım kabile arkadaşlarım. "İçeride olduklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum," diyor Vektal. Arkasında sürüklediği kızığı bırakıyor ve sonra beni kolumdan tutuyor. "Georgie, ben gitmeliyim."

"Biliyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Git ve gör. Biz sana yetişiriz." Küçük partimiz yavaş hareket ediyor ve böyle bir şey bekleyememiş gibi geliyor. Eğer Rukh ve Harlow'un başı dertteyse, her saniye önemli olabilir. "Sizinle orada buluşuruz."

Başını sallayıp öne doğru bir adım attı ve sonra durakladı. Bana doğru koşuyor ve Talie'yi aramızda ezerek bana sıkıca sarılıyor. Kalbim neredeyse onun için parçalanıyor. Dostum için. Yardım etmek istiyorum. Bunu düzeltmek istiyorum, ama sonrasını atlatmak dışında yapılabilecek bir şey var mı bilmiyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona usulca.

Vektal alnını alnıma bastırıyor, yanağını okşuyor. Sonra uzaklaşıyor. "Haeden! Ereven! Bana!" Diğer ikisi öne doğru koşarken o devam ediyor. "Gidip her şeyi kontrol etmeliyiz. Georgie diğerlerini Yaşlılar Mağarası'na götürecektir." Bakışları üzerimde sabitleniyor.

"Ben hallederim," diye seslendim. "Siz devam edin."

Arkadaşım bana başını sallıyor ve sonra üç adam karda koşturmaya başlıyor. Harlow ve Rukh'u canlı ve iyi bulmaları için dua ediyorum. Bu uçurumun diğer tarafında kötü bir şey olmaması için dua ediyorum.

Önce ana mağara. Sonra Güney Mağarası. Şimdi de

bu. Şu anda gerçekten bir galibiyete ihtiyacımız var.

VEKTAL

İşlerin daha da kötüye gidebileceğini

düşünmemiştim. Açıkçası, ben bir

aptalım.

Yaşlılar Mağarası'nı bulduk. Yerde dev bir çatlak açılmış ve sanki mağara kendini yerden çekip açılan deliğe doğru kaymış gibi görünüyor. Bir ucu havada asılı duruyor ve altındaki karın üzerine gölge düşürüyor. Tüm vadi değişmiş. Parçalanmış gibi görünüyor, kar sanki birçok dvisti sürüsü fırtınaya kapılmış gibi çalkalanmış. Yeni uçurumlar yükselmiş ve eskileri parçalanıyor. Dünya göz açıp kapayıncaya kadar değişmiş gibi geliyor. Döne döne bu dünyayı tanıdım. Her vadisini, her uçurumunu, her mağarasını, her dağını biliyordum. Şimdi ona bir yabancı gibi bakıyorum ve endişeliyim.

Rukh'u mağaranın gölgesinde, oğlu yanında sürünürken kanlı ve kıpırtısız eşini göğsünde tutarken buluruz. Rukh'un üstü başı kül içinde ve çıplak. Har-loh yaralı görünüyor ama yaklaştığımızda Rukh hırlıyor ve o kadar kötü tepki veriyor ki güvenli bir mesafede duruyoruz. Haeden Rukhar'ı kucaklıyor ve kaşlarını bana doğru çatıyor. "Şimdi ne yapacağız?"

"Şifacıyı geri getiriyoruz," diyorum Rukh'u izlerken. Eşinin yüzünü okşuyor, yanaklarını okşuyor. Öldüğünü sanmıyorum ama iyileşmeye ihtiyacı olduğu açık. Bencilim ama Rukh'un hırladığını ve vahşi davrandığını gördüğümde tüm kabile için endişeleniyorum.

Şimdi elimde akılsız iki avcı var, Rukh ve Pashov. Daha fazlasını kaybetmeyi göze alamam. Kabile bu acımasız mevsimde karnını doyurmak zorunda ve avcılarımız hızla tükeniyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Halkımın nereye gidebileceğini. Nerede güvende olabiliriz. Düşünecek çok fazla kit var, ve dostlarımız...

Georgie'm. Değerli eşim. Ona hiçbir şey olmamalı. Bir an için kendimi Rukh kadar vahşi ve vahşice hissettim. Georgie'm incinirse? Ben de aynı şekilde davranırdım.

Hem evini hem de eşini kaybetmek mi? Bunu düşünmek bile beni çıldırtıyor.

Rukhar'ı Haeden'den alıyorum ve Ereven ile Haeden şifacıyı getirmek için gruba geri dönerken onunla birlikte karda oturuyorum. Yavruyla oynuyorum, bir yandan da babasına ve çok hareketsiz annesine göz kulak oluyorum. Rukhar benim Talie'mle yaşıt ama ondan daha iri. Uzun boylu olacak kızım. Bu düşünce hoşuma gidiyor.

Rukhar burnunu çeker ve başını kaldırır. Yüzü kızgın bir ifadeye bürünüyor ve bir an için tıpkı babasına benziyor. "Anne anne."

"Annen uyuyor ufaklık," diyorum ve onunla oynayabilmesi için askımı kemerimden çıkarıyorum. "Şifacı yakında burada olacak ve annen o zaman uyanacak." Umarım.

Bir süre sapanla oynuyor ama sonra onu bir kenara fırlatıyor ve feryat etmeye başlıyor. Onun çığlıkları üzerine Har-loh kıpırdanıyor, ama Rukh onun üzerinde gezinmeye devam ediyor, sanki onu ondan alacakmışım gibi bana hırlıyor. Onun için endişelensem de yaşadığını gördüğüme sevindim. Ve Maylak için endişeleniyorum, o kadar çok yarası var ki, kendini yok etmeden hepsini iyileştirmesi mümkün değil.

Kötü bir zaman. Hepimiz için.

Yine de endişelerimin üzerinde duramam. Bir çözüm bulmalıyım. Halkımın yaşaması için yeni bir yer. Eşimi ve yavrularımı bu acımasız mevsimde güvende tutmak için. *Tüm* halkımı güvende tutmak için. Bu benim görevim.

Ve onları hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum. Hepsini.

Rukhar ağlarken onu teselli ediyorum. Aç, üşümüş, yorgun ve korkmuş. Ben de öyleyim ama en azından elimden geldiğince yardım edebilirim. Ona kemirmesi için bir parça kurutulmuş et veriyorum. Bunun için henüz çok küçük olabilir ama bu onu sessiz ve meşgul tutuyor.

"Ho," diye sesleniyor uzaktan bir ses ve Rukhar'ı kaldırıp dönüyorum. Kashrem, Haeden ve Ereven, şifacıyla birlikte travois'i arkalarından sürüklüyorlar. Karın üzerinde yarışıyorlar ve uzakta, halkımın geri kalanının çok geride olmadığını söyleyen karanlık lekeler görüyorum. Güzel. Göğsümü sıkan endişenin bir kısmı biraz gevşiyor. Onlarla buluşmaya gidiyorum.

Maylak'ın travois üzerindeki koltuğundan kalkmak için yardıma ihtiyacı var ve küçük kızı Esha yanında, bebek Makash ise göğsünde. "Beni ona götür," diyor Maylak.

"O kendisi değil."

"Eşine yardım etmem için beni yanına yaklaştıracak," diyor sakın ve kararlı bir sesle. "Bunu biliyorum."

Kashrem nefes nefese yere yığılırken Ereven Maylak'ı destekliyor ve onu Rukh'a doğru getiriyor. Bana ikinci bir kit veriliyor ve Haeden Makash'ı alıyor.

"Bu gece kamp yapıyor muyuz şefim?" Esha o tatlı, minik sesiyle soruyor. Kolumun kıvrımına yerleşirken tutunmak için örgülerimden birini tutuyor.

Haeden ve ben birbirimize bakıyoruz. Girişe ulaşabilsek bile Yaşlılar Mağarası'na tırmanmanın güvenli olmadığını o da benim kadar iyi biliyor. Derin bir yarığın ağzına tünemişken olmaz. "Evet," diyorum bir süre sonra, kalbim acıyarak. "Bu gece yine kamp yapacağız."

Bana parlak bir gülümseme veriyor, bu cevaptan memnun. "Kamp yapmayı seviyorum!"

Haeden homurdanıyor ve gözlerini deviriyor ama ağzında bir gülümseme beliriyor. "En azından

birimizin var." Esha memnun bir şekilde bana bakıyor.

Maylak'ın Rukh'un yanına gittiği yere bakıyorum. Onun yanında diz çöküyor ve Rukh'un tepki olarak sertleştiğini görüyorum. Ereven'in onu üzerinden çekmesine yardım etmem gerekecek diye endişelenerek geriliyorum ama Rukh bir an sonra rahatlıyor ve Maylak onun yanında, elleri Har-loh'un yüzüne dokunuyor. Rukh'un yüzündeki ifade dehşet ve umuttan oluşuyor ve onun için acı çekiyorum. Eşini kaybetmekten korkmanın ne demek olduğunu bilirim.

Pashov'u düşünüyorum. Arkadaşım. İyi bir avcı ve her zaman hoş. Endişe ve korkudan kendinden geçmiş olan eşini düşünüyorum. Kashrem yanıma geliyor ve yüzünde bir gerginlik var, bakışları eşinin üzerinde. Kendini çok fazla zorlayacağından endişeleniyor.

Şu anda endişelenecek o kadar çok şey var ki.

"Kamp yapmayı seviyor musun, şefim?" Esha örgümü çekiştirerek bana soruyor.

Mağaramızın tekrar güvenli ve bütün olması için her şeyimi verirdim. Bana bir baba gibi bakan Eklan'ı düşünüyorum ve içimi bir keder kaplıyor. Onu güvende tutamadım. Bir şef olarak onu hayal kırıklığına uğrattım. Rukh, Har-loh ve Maylak'a bakıyorum ve cevap vermeden önce uzun bir süre düşünüyorum. "Kabilemin etrafımda olmasını seviyorum," diyorum sonunda Esha'ya. "Birlikte olduğumuz sürece nerede olduğumuz umurumda değil."

Haeden onaylarcasına homurdanıyor ve ikimiz de şifacının çalışmasını izlemek için sessizliğe gömülüyoruz.

Kabilenin GERİ KALANI geldiğinde hiçbir soru sorulmaz. Georgie'm Yaşlılar Mağarası'na bir göz attıktan sonra diğerlerini kamp kurmaları için yönlendirmeye başlar. Yapılması gereken yüzlerce şey var -yiyecek toplanmalı, erzaklar hava koşullarından korunmalı, çadırlar kurulmalı, yaralılarla ilgilenilmeli- ve herkes cevaplar için bana bakıyor. Her şeyi yapmak için yeterli zaman yok ama elimden geldiğince üstesinden geliyorum. Kimseyi kendimden uzaklaştırmak ya da onlara ayıracak zamanım yokmuş gibi hissettirmek istemiyorum. Onlar benim halkım ve şeflerine ihtiyaçları var, bu yüzden onlara liderlik etmeliyim.

Georgie'm cesurluğu ve cesaretiyle beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. O da hemen işe koyuluyor. Ben çadırların kurulmasına ve derilerin dağıtılmasına yardım ederken, o kampın kontrolünü ele alıyor. O ve insan dişilerden birkaçı büyük bir ateş yakıyor ve avcılar et getirdikçe o da diğerlerini işe koşuyor. Claire ağlamaya başlayınca Georgie ona Talie'yi verir ve ateşin yanına oturtur. Ariana panikleyince, Georgie ona Stay-see'nin küçük Pacy'sine bakmasını söyler. Birisi güveç yapar. Bir diğeri mağarasından yavrusu ve eşinden başka hiçbir şeyi olmadan çıkan Mar-layn için sıcak tutacak giysiler yapmaya başlar. Güneş battığında ve hava karardığında çadırların çoğu kurulmuş, yemekler pişmiş ve herkes ateşin başında toplanmış olur. Eşim her şeyi kontrol altında tutuyor ve ben diğerleriyle çalışırken o da dişilerine liderlik ediyor ve mümkün olduğunca çok kişiyi meşgul ediyor.

Maylak'ı kontrol ediyorum; şifacı tekrar yere yığılmış, kiti emzirilmek üzere dışarı çıkarılmış. Har-loh iyileşiyor, huzur içinde uyuyor. Rukh bile daha sakin görünüyor ve şifacının ona da ellerini sürdüğünden şüpheleniyorum. Eşinin yanında uyuyor ve Rukhar da uyuyabilmeleri için Kemli'yle birlikte dışarıda. Maylak ve Kashrem de birbirlerine sarılmış, uyuyorlar. Uyandıkları zaman için onlara yiyecek saklamamız gerektiğini unutmamalıyım.

Pashov'un dinlendiği bir sonraki çadıra geçiyorum. Küçük çadırdaki onu rahat ettirmek için kürklerden bir yuva kurulmuş ama her zamanki gibi görünüyor - gözleri kapalı, yüzü yara bere içinde ve şişmiş, bir boynuzu kırılmış. Tekrar büyüyecek, ama bu görüntü beni irkiltiyor. Stay-see onun yanında, saçları dağınık ve yüzü her zamankinden daha solgun. Adamın elini kendi eliyle sıkıca tutuyor. "O nasıl?" diye soruyorum.

"Uyanmadı," diye yanıtlıyor Stay-see, yumuşak bir sesle. "Uyuyor ve iyi nefes alıyor ama bir türlü uyanmıyor."

"Yapacak," diyorum sert bir sesle ve omzuna bir dokunuş yapıyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Eşimin uyanmasına ihtiyacım var," diyor sesi titreyerek. "İhtiyacım olan şey bu."

"Hepimizin var. O benim de arkadaşım. Uyanmasını ve bizimle birlikte gülmesini çok isterdim."

Burnunu çekiyor ve yanaklarını temizliyor. "Doğru." Başını sallıyor, bakışları eşinden hiç ayrılmıyor. "Ben iyiyim ama sorduğun için teşekkürler."

"Biraz ateşin yanına gelip yemek yemek ister misiniz?"

"Hayır, sanırım ben burada kalacağım. Onun uyanmasını ve yalnız kalmasını istemiyorum." Sesi yine titriyor. "Pacy hâlâ Georgie'nin yanında mı? Onu bana geri getirmesi gerekiyor mu?"

"Onunla ilgileniliyor. Arkadaşına göz kulak ol. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Yapacağım. Teşekkür ederim." Pashov'un büyük elini ağzına götürür ve parmak eklemlerini öper. "Bu tür şeyleri daha önce de gördün, değil mi? Maylak'ın birini iyileştirdiği yerde? Yaşayacak, değil mi?"

Yalan söylemek istemiyorum ama... Stay-see'ye ne diyeceğimi bilemiyorum. Birçok kişinin yaşadığını gördüm ve daha azı yüzünden ölenleri de gördüm. "Eğer iyileşebilirse, onu iyileştirecektir," diyorum ona. "Şimdilik beklemeliyiz."

"Bu korkunç bir cevap," diye fısıldıyor. "Ama bana yalan söylemediğin için teşekkür ederim."

Küçük çadırı geride bırakıyorum, arkadaşım ve eşi için yanıp tutuşuyorum. Ateşin yanında Farli, Meh- gan'la birlikte kordon örüyor, küçük dvisti hayvanı kucağında. Georgie bana bakıyor ve başıyla onaylıyor. Her şey kontrol altında.

Şimdilik.

Vektal

T Burada yeteri kadar çadır yok. Sa-khui'ler avladığımız hayvanların tüm parçalarını kullansa da, sahip olduğumuz şeylerin çoğunu kaybettik. Georgie'nin bizim olduğunu iddia ettiği çadır küçük ve zar zor İkimizin sığabileceği kadar büyük. Pacy'nin bu gece bizimle yatacağını ve Esha'yı da eklersek? Çok kalabalık.

Ben çadırı açıp ona katılırken Georgie parmağını dudaklarına götürüyor. Geç oldu ve ateş sönüyor. Avcılardan biri kampı gözlemek ve meraklı metlakları korkutmak için ateşin yanmaya devam etmesini sağlamak için bütün gece ayakta kalacak. Diğer herkes uyuyacak ve birkaç saatliğine unutmaya çalışacak.

Ben de unutmak istiyorum. Ve bunu yapmak için eşimin kollarından daha iyi bir yer düşünemiyorum. Kürklerin içinde kıvrılmış, baştan çıkarıcı bir manzara. Derilerimi çıkarıp botlarımı çekiştiriyorum, dik duramadığım için kolay bir iş değil. Eşim üçü de kürklerimiz yan tarafında bir arada duran takımları kontrol ediyor ve sonra bana elini uzatıyor.

Ona katılıyorum, kollarına gömülüyorum. Sıcak ve yumuşak; duman, rüzgâr ve süt gibi kokuyor. Bu kokuya bayılıyorum ve derin derin nefes alıp meme uçlarına sokuluyorum. Taşıdığım stresin bir kısmı yok oluyor.

"Nasılslın?" Sesi sadece bir fısıltı. Yelemleri okşuyor, küçük parmakları düğümler arasında geziniyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve uzun, çok uzun bir süre ona sarılıyorum.

"Bu iyi mi, hmm?" Çenemi okşuyor ve sonra parmaklarını kaşlarımın üzerinde gezdiriyor. "Her şey yoluna girecek."

"Olmak mı bilmiyorum, benim tatlı rezonansım."

Çenemi kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Düşük ışıktaki çok güzel, pürüzsüz insan yüzü gölgeler içinde mükemmel. Yuvarlak yanaklarını, düz alnını, garip kıvrıkcık saçlarını seviyorum. Eşimle ilgili her şeyi seviyorum. O kadar çok ki, Pashov gibi hareketsiz ve cansız yattığını düşünmek canımı acıtıyor. Mağaradan ilk çıkanlardan biri olduğu için şanslıyım. "Şu anda zor çünkü lider sensin," diyor bana. "Ama harika bir iş çıkarıyorsun. Söz veriyorum. Kimse daha fazlasını isteyemez."

Homurdanıyorum, çünkü aynı fikirde olup olmadığımı bilmiyorum. Tek gördüğüm yapılması gereken daha çok şey olduğu ve halkımın henüz karda uyuduğu. "Nereye gidebileceğimizi bilmiyorum."

"Bir yolunu buluruz."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim." Pashov'un elini umutsuz bir şiddetle tutan Stay-see'yi düşünüyorum. Belki daha fazla kürke ihtiyacı vardır - bu gece soğuk. Kalkmaya başlıyorum.

-Georgie beni bir kez daha kendine doğru çekti. "Kal," diye mırıldandı. "Kendine birkaç saat ayırabilirsin. Sabah hepsi orada olacak. Uyumaya ihtiyacın var."

Tereddüt ediyorum.

Kolumu çekiştiriyor, iri bedenimi kendine doğru çekmeye çalışıyor ve ben de teslim oluyorum. Eşime tutunmak çok güzel. Geçirdiğim günden sonra, hiçbir şey bana daha fazla zevk veremez. Bir kez daha kucığına gömülüyorum ve kollarını bana dolmasına izin veriyorum. Vücutlarımız birbirine bastırdıkça, khui'min onunkine söylediği şarkının düşük uğultusunu hissedebiliyorum.

Tüm bunlar olurken bile bedenlerimiz birbirini hatırlıyor. Kısa bir süre önce yaşadığımız ikinci rezonansı düşünerek onun yumuşak tenini okşuyorum. Sonra içim sevinçle doldu. Bir kit kelimelerin ötesinde bir hediye. İki tane inanılmaz bir lütuf gibi görünüyor. Ve yine de... şimdi evimiz yok, endişeyle doluyum. Georgie ve Talie'min bu acımasız mevsimde yaşayabilecekleri güvenli bir yerim olacak mı? Çadırlarda kalamazlar. Georgie'nin insan vücudu çok kırılgan, Talie ise çok genç.

Kabilem son birkaç sezonda muazzam bir şekilde büyüdü. Nasıl idare edeceğiz bilmiyorum. Korunması gereken çok fazla insan ve yavru var, her zamankinden daha fazla. Ne pahasına olursa olsun korunmalılar.

"Endişelendiğini duyar gibiyim," diye fısıldıyor dostum. "Harlow, Rukh ve yavruları hayatta. Yaşlılar Mağarası'nı kaybetmiş olmamız önemli değil. Yaşayacak yeni bir yer bulacağız. Koşuculara geri dönmeleri ve ne bulduklarını görmeleri için bir şans verin."

"Çok emin konuşuyorsun."

Alçak sesle kıkırdıyor. "Oh, benim de çıldırdığım zamanlar oldu. Bazen etrafıma bakıyorum ve sadece çığlık atmak, ellerimi havaya kaldırmak ve başka birinin işleri düzeltmesini beklemek istiyorum. Ama ne var biliyor musunuz? Böyle bir şey olmayacak. Maddie'yi gördünüz mü? Hemen devreye girdi ve kontrolü ele aldı. Onun bunu yaptığını gördüm ve oturup bekleyemeyeceğimi anladım. Lider sensin. Ben de senin eşimim. Bu da birlikte liderlik etmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Hayal kırıklığına uğramadınız mı?"

"Ben de herkes kadar çığlık atmak ve ağlamak istiyorum. Ama kabilemizin bir lidere ihtiyacı var ve her şeyi tek başına yapamazsın. Elimden geldiğince boşluğu doldurmaya ve yardım etmeye çalışıyorum."

Alçakgönüllüyüm. Ona sıkıca sarıldım. "Sen dostların en iyisisin."

"Bu işte beraberiz, sen ve ben." Yanağımı tekrar okşuyor, okşaması sevgi dolu. "Her şey yoluna girecek. Daha kötü durumlarda da bulundum. Biz insanların bir çift pijamadan başka hiçbir şeyimiz olmadan buraya düştüğümüz zamanı hatırlıyor musun? En azından şimdi yiyeceğimiz, battaniyemiz ve bir ipucumuz var." Bastırılmış bir kahkaha ile göğsü titriyor. "Onu atlattık, bunu da atlatacağız. Hep birlikte. Birlikte."

Belki de bana sadece duymam gerekenleri söylüyordur. Belki de kabileye verdiği duygusal desteğin aynısını bana da veriyordur. Fark etmez, çünkü duymaya ihtiyacım olan şey bu. Eşim bana güveniyor. Bizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma.

Ve onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağım.

HARLOW

Yanımda uyuyan arkadaşımı izliyorum. Rukh'un yüzü uykuda rahatlamış ama gözlerinin altındaki koyu halkaları gizleyemiyor. Sanırım günlerdir uyumuyor ve bunun nedeni de benim için duyduğu endişe. Dostumu seviyorum ama onun için endişeleniyorum. Kendinde değil.

Yine de, sanırım ben de yapmadım.

Yaralanmamla ilgili sadece belirsiz anılarım var. Sadece çok fazla acı, geminin karnında Rukh ile bir konuşma ve sonra çok daha fazla acı. Bir anlık sıcaklık ve Maylak'ın nazık yüzü.

Belki de hatırlayamamam iyidir. Geminin kırıldığını, bizim için kaybolduğunu düşünüyorum. Bu bizim teknolojiyle tek bağlantımız ve neredeyse anlaşılmaz olan bilgisayarın derinliklerinde çok fazla bilgi ve burada hayatlarımızı daha iyi hale getirmemize yardımcı olabilecek çok fazla şey var, eğer ona ulaşabilirsem. Son altı aydır kafama takılmış durumda.

Ama yine de, belki de gitmesi iyi bir şeydir. Sa-khui için yeni ekipmanlar yapmaya çalıştığımı biliyorum, ancak bunlar güvensizlikle karşılanıyor. Bir ısıtıcı mı? Kimse istemedi. Kimse güvenmedi. Taş kesicim mi? Benden başka kimse kullanmadı. Dil indirme herkesin faydalı bulduğu tek şeydi ama ona da güvenmediler. Bazen kabileye kendi istediklerimi değil de onların kendileri için istediklerini dayatıyormuşum gibi hissediyorum. Yani, evet, mızraklar, sapanlar ve kürk battaniyelerle mutlularsa, belki de bu şekilde bırakabiliriz.

Göğüslerim ağrıyor ve dolgun hissediyorum ve oğlumun beslenmesi gerektiğini biliyorum. Küçük çadırımızın dışında bir yerde bir bebek ağlıyor. Ağlayan o değil ama bedenim aynı tepkiyi veriyor; göğüslerim sızlamaya başlıyor.

Yanımda Rukh kıpırdanıyor, çocuğun ağlamasıyla gözlerini kırıştırarak uyanıyor. Bakışları bana odaklanıyor ve sonra bakışlarına bir hiddet geliyor. Kollarını bana doluyor ve beni ezici bir şekilde sıkıca kendine sarıyor. "Har-loh."

"Merhaba," diye mırıldanıyorum, ellerimi çıplak omuzlarında gezdirerek. Sanki hâlâ dünyanın endişelerini göğsünde taşıyormuş gibi gergin hissediyor. Onun yakınlığına karşılık olarak khi'i min titrediğini hissediyorum ve o da karşılık veriyor. Gülümsüyorum. "Dinleyin. Birlikte şarkı söylüyoruz. Daha iyi hissediyor olmalıyız."

Bana bakışı acı ve endişe dolu. Büyük eli yüzümü okşuyor. "Dostum. Sen... yaralı mısın? Şifacı mısın?"

En azından tekrar konuşmaya başladı. Rahatladım ve aynı zamanda Maylak'ın benim üzerimde çalışırken onun üzerinde de biraz çalışmış olabileceğinden şüpheleniyorum. "Ben iyiyim. Onu rahat bırakın. Eminim yorulmuştur."

Yüzündeki ifade inatçı bir hal alıyor. "İhtiyacın varsa-"

"Yok," diye söz veriyorum ona. "Gerçekten. Bilmem gereken şey, senin ve Rukhar'ın iyi olup olmadığınız. Oğlumuz nerede?"

Odaklanmaya çalışıyormuş gibi bir elini yüzüne sürüyor. Hâlâ bitkin görünüyor, zavallı şey. "Shorshie ile. O yardımcı oluyor."

Georgie'ye daha sonra teşekkür etmek için aklıma bir not alıyorum. O zaman onunla birlikteyken rahatlayabilirim. Karnının doyduğundan ve mutlu olduğundan emin olacaktır. Odak noktam dostuma dönüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Önemli değil. Sen-"

Sözlerini durdurmak için parmaklarımı ağzına bastırıyorum. "Hayır, ben ciddiyim Rukh. Sen iyi misin? Beni korkuttun."

Gözleri büyüyor ve sonra kaşları çatılıyor. "Seni korkutuyor muyum? Sen... sen..." Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve sonra yüzünü omzuma gömüyor. "Neredeyse seni kaybediyordum."

"İyiyim," diyorum ona, ama nasıl hissettiğimi küçümsüyorum. Şifacı buraya gelmeden önce iyi değildim. Oldukça kendimde değildim. "Endişelendiğini biliyorum ama Rukh, sen de beni endişelendirdin. Rukhar'ı düşünmek zorundayız. Onunla benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalırsan, her zaman onu seç-" Boğazından bir hayvan gibi alçak sesle hırladığında sözümü kesiyorum.

Ben de koluna vurdum, çünkü bu saçmalıktan bıkmıştım.

Nefesini içine çekiyor ve bana şok olmuş, yaralı bir ifadeyle bakıyor.

"Sana kızgınım!" Ona söyledim. "Ne cüretle kendini kaybedersin! Bir bebeğimiz var! Oğlumuz! Bize ihtiyacı var!" Rukh'un acı dolu bakışı beni etkilemiyor.

"Ben yaralandığımda eşimin aklını tamamen yitirdiğini ve oğlumu tehlikeye attığını bilerek nasıl hissettiğimi sanıyorsun?"

Artık sadece sen ve ben değiliz, Rukh. Düşünmemiz gereken bir çocuğumuz var. Benim için korktuğunu ve endişelendiğini biliyorum ama Rukhar'ı da düşünmek zorundasın. Bana bir şey olsaydı ve sen ona bakamasaydın ne yapardım bilmiyorum. Oğlumuzu yalnız düşünmeye dayanamıyorum, tıpkı babanın seni yalnız bıraktığı gibi."

İrkildi. Sözlerim onu incitti. Kendimi gelmiş geçmiş en acımasız, en zalim eş gibi hissediyorum ama tek düşünebildiğim küçük Rukhar'ımın iki ebeveynden de yoksun kaldığı - ben ölmüşüm, babası da vahşileşmiş. Bu hoş bir düşünce değil.

"Rukhar'ı düşünmedin mi? Birimizin başı deritte olsa bile onun için güçlü olmalıyız. O önce gelmeli."

"Onu düşünüyorum," diyor Rukh sert bir sesle. "Rukhar'ı düşünüyorum. Her zaman. Ama sonra babamı ve annem öldükten sonra onun nasıl yaşamadığını düşünüyorum. Bütün gün hareket etti. Ama *yaşamadı*." Bir elini göğsüne bastırıyor. "Rukhar'a bir şey yapmak istemiyorum. Ama... Har-loh olmadan *yaşayamam*."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Uzanıp yüzüne dokunuyorum, çünkü koca adamı çok seviyorum ve onu acı içinde görmek canımı yakıyor. "Ben de seni seviyorum ve ben de sensiz devam etmek istemezdim. Ama biz ebeveyniz. Bencil olup sadece kendimizi düşünemeyiz. Babanın sana yaptığını sen de oğluna yapmak ister miydin? Onu dünyada yalnız mı bırakacaksın? Kendi başının çaresine baksın diye?"

Başını yavaşça sallıyor. "Tek görebildiğim sen ve kandi. Düşünmüyorum."

Başımı salladım. "Seni seviyorum ve başka bir şansım olsa seni asla terk etmezdim. Hem de hiç. Seni her yerde takip edeceğimi biliyorsun. Sormana bile gerek yok. Sadece her zaman senin yanında olduğumu bil."

Onu rahatlatmak yerine, sözlerimden daha da rahatsız olmuş görünüyor. "Ne oldu?" diye sordum.

Sanki her yerime dokunması ve iyi olduğumdan emin olması gerekiyormuş gibi elini önce koluma, sonra yan tarafıma götürüyor. "Sanırım... çoğu zaman mağaraya geri dönmevi düşünüyorum. Kendi başımıza."

"Deniz mağarası mı?" Ben sordum. Geçen yılı orada geçirmiştik.

Rukh başını sallıyor, ellerini üzerimde gezdirmeye devam ediyor. Bu iyi hissettiriyor. Tahrik olamayacak kadar yorgun ve bitkinim ama sadece dokunuşu bile harika hissettiriyor. Bundan asla bıkmam. "Deniz mağarası," diye kabul ediyor. "Ama... şifacı yok. Har-loh... güçlü ama değil."

Güçlü ama değil mi? "Sağlığım zaman zaman biraz kırılgan oldu, biliyorum." Rukhar'ın doğumunu düşünüyorum, o kadar hastaydım ki ayakta zor duruyordum. Sonra da khui'm tarafından kontrol altında tutulan beyin tümörümü düşünüyorum. Tamam, belki de benim için bu kadar endişelenmesinin bir sebebi vardır.

"Har-loh şifacının yanında kalmalı," diyor alçak bir sesle. "Her

zaman." "Her zaman mı?"

"Seni kaybetmeyeceğim." İri parmakları çenemde geziniyor. "Bu yüzden gürültülü bir kabileyle yaşıyorum. Çünkü Har-loh ile yaşıyorum. Har-loh olmazsa yaşayamam."

Gözlerimden yine yaşlar akıyor. Kahretsin, hep ağlıyorum, değil mi? Onu yakalıyorum ve şiddetli bir öpücükle kendime doğru çekiyorum ve dişlerimizin biraz çarpışmasına aldırmiyorum bile. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum ona. "Ben de sensiz yaşayamam."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana sarılıyor. Bir süre kürklerimin içinde yatıyoruz, sadece battaniyelere sarılıp birlikte hissediyoruz. Daha dikkatli olmam gerektiğini fark ettim. Rukhar annesine bağlı ama Rukh bu kadar çok sevdiği bir insanı daha kaybedemez. Zaten hayatında çok şey kaybetti ve çok uzun zamandır yalnız.

Bu karar verir. Harlow şifacıyla kalıyor. Belki de geminin bilgisayarını onarma görevimden vazgeçme vakti gelmiştir. Gemi yan yattığı ve her an yeni vadiye kayacakmış gibi görüldüğü için biraz tartışmalı. Ama Rukh benim için endişelendiği için huzur ve sessizlik hayallerinden vazgeçebiliyorsa, ben de bilgisayar hayalinden vazgeçebilirim.

Bu başka bir günü ya da başka bir insanı bekleyebilecek bir şey. Burada ve şu anda yaşıyoruz ve bunu kabul etmem gerekiyor. Eğer sa-khui'ler kemik mızraklar ve kürk kaplamalarla mutluyorsa, ben kim oluyorum da onlara uzay ısıtıcıları ve taş kesiciler dayatıyorum? Zaten bunlar artık çalışır durumda değil. İç çekiyorum.

İhtiyarlar Mağarası'nın kaybıyla birlikte yeniden mahsur kalmış gibi hissediyorum, ama her şey düşünüldüğünde bunun çok küçük bir şey olduğunu düşünüyorum. Hepimiz bir aradayız. Sağlıklıyız. Başka hiçbir şey önemli değil.

Bir bebek yine ağlıyor ve göğüslerim tepki veriyor. Arkadaşımin omzunu okşuyorum. "Gidip oğlumuzu getirmek ister misin, böylece üçümüz birlikte sarılabılırız?"

Başını sallıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Sen kal." "Hiçbir yere gitmiyorum koca adam,"

diyorum ona usulca.

Ciddiyim.

GEORGIE

"Bilmiyorum," diyor Josie. Talie'yi benden almak için kollarını uzatıyor. "Farli oraya koşarken bir şeyler mırıldanıyordu. Benim devralmamı ister misin, böylece gidip merhaba diyebilirsin?"

"Bilmiyorum," diyor Josie. Talie'yi benden almak için kollarını uzatıyor. "Farli oraya koşarken bir şeyler mırıldanıyordu. Benim devralmamı ister misin, böylece gidip merhaba diyebilirsin?"

Ona minnettar bir bakış atıyorum ve çorba karıştırıcısı olarak kullandığım uzun uyluk kemiğini uzatıyorum. Etin her parçasını değerlendirmek için elimizden geleni yapıyoruz, bu da herkes için çorba anlamına geliyor - büyük hayranları olmayan sa-khui'ler için bile. Yine de bir yorgan canavarı tüm kabileyi doyuracak kadar çorba yapabilir, bu yüzden akıllıca bir hareket. Ayrıca sonrasında paylaşılacak meyveler de var. Rokan ve Lila daha fazla meyve torbasıyla geri döndüler ve yeniden dikmek için tohumları ve çekirdekleri dikkatlice saklıyoruz ve bozulmadan önce geri kalanını kurutuyoruz.

Ama herkes gibi ben de Pashov'u görmek istiyorum. Bu yüzden ona hem karıştırıcıyı hem de çocuğu veriyorum. "Hemen dönerim."

Çadıra doğru ilerliyorum ve kapı kanatlarından birini açık tutan Farli'nin omuzlarının üzerinden bakıyorum. Kemli ve Borran yatağının yanındalar, annesi onun elini tutuyor ve zevkle gülümsüyor. Onların karşısında, Pashov'un diğer tarafında, gözlerini tekrar tekrar silen Stacy var. Yorgun ama rahatlamış görünüyor ve onun adına çok mutluyum.

Paşov zayıftır; baygın kaldığı günler boyunca pek bir şey yememiştir ve yanakları çukurlaşmış, rengi soluk maviye dönmüştür. Önce anne babasına, sonra da kız kardeşine gülümsüyor. "Ben iyiyim, gerçekten. Başım ağrıyor ama hepsi bu."

Stacy biraz hıçkırıyor ve Pashov'un kaşları iniyor, gülümsemesi biraz soluyor, sanki Stacy'nin tepkisi onun kafasını karıştırmış gibi.

"Oğlum," diyor Kemli, elini tekrar sıkarak. "Beni bir daha asla böyle korkutmamalısın. Uyuduğun her saat üç mevsim yaşlandım."

Kıkırdıyor ve sonra boştaki elini alnına bastırıyor.

Çadır sakinleşiyor, herkes endişeli görünüyor. Ben izlerken Stacy titriyor, parmaklarını ağzına bastırıyor.

"Ben iyiyim," diyor Pashov. Alnını ovuşturuyor ve sonra bize acıklı bir gülümseme veriyor. "Çok fazla sah-sah içtikten sonra baş ağrısından başka bir şey değil. Benim için endişelenmeyin. Kısa süre içinde tekrar ava çıkacağım."

"Hayır," diyor Kemli kararlı bir şekilde. "Burada eşinle birlikte kampta kalacak ve dinleneceksin. Şifacının en kötüsünü iyileştirmiş olması tamamen iyileştiğin anlamına gelmez."

Ama Pashov kaşlarını çatıyor, gülümsemesi kaybolmuş.

"Dostum mu dedin?" Stacy'nin nefesini içine çektiğini

duyuyorum.

Herkes sessiz. Pashov tekrar anne babasına ve sonra Stacy'ye bakıyor ve yüzündeki şaşkınlığın onun için olduğunu anlıyorum. Aman Tanrım. Onu tanımıyorum.

İlk konuşan Kemli oldu. Başını sallıyor. "Senin bir eşin var."

"Kim?"

Stacy her yerinden ürküyor gibi.

Kemli, Stacy'ye başını sallar. "O senin eşin. Hatırlamıyor musun?"

Pashov uzun bir süre Stacy'ye bakar, sonra başını sallar. "Ben... hiçbir şey görmüyorum. Bir eşim mi var?" Gözleri endişe içinde büyür. "Ben... ben rezonansa mı girdim?" İnsana şaşkınlıkla bakar. "Sana mı?"

Stacy sarsılarak ayağa kalktı. Kırık bir hıçkırık koparır ve ardından çadırdan dışarı fırlayarak karlara doğru koşmaya başlar.

Pashov yatağından kalkmaya çalışır, yüzünde endişe vardır. Birden fazla el onu hemen geri çeker. Kemli ona "Dinlen," diye emrediyor. "Dinlenmelisin! Ona zaman ver."

"Ama-" Pashov, Stacy'nin ardından acı dolu bir bakış atarak söze başlıyor. "Ben... ona zarar vermek istemiyorum."

Kemli, "Bunun canımı yakmasına imkân yok," diyor. Yüzü endişeli ama elini sıkıca oğlunun omzuna bastırıyor. "Ama burada kalmalı ve dinlenmelisin. Az kalsın ölüyordun oğlum."

"Maylak'ı çağırayım," diyor Farli, bana endişeli bir bakış atarak. Sonra da çekip gidiyor.

Stacy'nin peşinden gidiyorum, çünkü nasıl gitmem? O benden biri ve yakın, sevgili bir arkadaşım. Tüm bunlar olurken onu desteklemesi ve ona yardım etmesi gereken kişi, *onun eşi olduğunu bile bilmiyor*. Vektal benimle ilgili tüm hafızasını kaybetseydi nasıl hissederd diye hayal etmeye çalışıyorum ve ürperiyorum.

Tanrım, küçük oğlu Pacy'yi hatırlamıyordum bile.

Stacy'yi yakındaki bir çadırın arkasına çökmüş, hıçkırık hıçkırık ağlarken buluyorum. Yumrukları karla kaplıydı ve ben izlerken bir tanesini yere vurdu.

"Oh, Stacy." Yanına diz çöküp kollarımı ona doladım.

Kendini kollarıma atıyor, sanki kalbi kırılacakmış gibi ağlıyor. Benim de gözyaşlarım başlıyor ve o bana tutunurken saçlarını okşuyorum, gözyaşları tüneliğimin önünü ıslatıyor. "Beni hatırlamıyor," diye hıçkırıklar arasında boğuk boğuk konuşuyor. "Ya da Pacy'yi. Birlikte geçirdiğimiz son iki yılı? Rezonansımızı? Onun için öyle bir şey yok." Elleri derimi sıkıyor. "Georgie, *beni hatırlamıyor!*"

"Bu geçici, Stacy. Öyle olmak zorunda." Sırtını ovuyorum. "Korkunç bir kafa travması geçirdi. Ölmek üzereydi. Böyle şeyler zaman alır." Evrenin Stacy'nin bitmek tükenmek bilmeyen bağlılığını ödüllendirmesi için baktan bir yol gibi görünüyor. Göçükten beri eşinin yanından hiç ayrılmadı. Şimdi uyandı ve... hâlâ tam olarak bütün değil. "Şu anda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. İhtiyacın olan her şeyi bana söyle, biz hallederiz."

Bir süre daha hıçkırıyor ve sonra bana bakıyor, gözleri şişmiş, mavi ışıltısı gözyaşlarından dolayı kırmızılaşmış. "Uyuyacak bir yere ihtiyacım var."

"Ne?"

"Onunla kalamam, Georgie. Ben bir yabancıyım. Bebeğim bir yabancı." Sözleri acı ve sesi titriyor. "Bana daha önce baktığı gibi bakmasına izin veremem. Sanki büyük bir boşlukmuş gibi. İçimde öleceğim."

"Bu gece benimle kalabilirsin," diyorum ona kararlılıkla. "Ve ihtiyacın olan diğer gecelerde de. Sana göz kulak olacağımızı biliyorsun."

"Benimle ilgilenmesini istedim." Bana doğru çöktü, yeniden hıçkırarak ağlamaya başladı. "Uyanıp elimi tutmasını ve her şeyin yoluna gireceğini bilmemi sağlamasını istedim. Ve... o benim eşim bile değil. Artık değil. Hiçbir şey hatırlamazsa nasıl dost olabiliriz ki?"

"Ona geri dönecek," diyorum şiddetle, ona sıkıca sarılıp saçlarını okşayarak.

Dönmek zorunda, değil mi?

Saatler SONRA, Stacy benim ve Vektal'ın çadırındaki kürk paletinde hıçkırık hıçkırık ağlayarak uyudu. Pacy onun yanına kıvrılmıştı ve şimdi Stacy sustuğuna göre Talie'yi nihayet yatağına yatırabilirim. Evini, güvenliğini ve eşini aynı anda kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ederek onu battaniyeye sarıyorum.

En şanslı ben olduğuma karar verdim çünkü Vektal'ım var.

Sanki düşüncelerim onu çağırıyormuş gibi, bir an sonra çadıra bakıyor, gözleri parlayan bir soru. Yorgun görünüyor ama aynı zamanda o kadar yakışıklı ki ona duyduğum sevgiden dolayı kalbim sızlıyor.

Parmağımı dudaklarıma götürüp Stacy'ye bir işaret yapıyorum, sonra da uyuyan Talie'nin saçlarını okşuyorum.

Başını sallayıp botlarını çıkarıyor ve benimle birlikte yatağa giriyor. Talie'yi rahatsız etmemeye dikkat ederek, yine de bir şekilde beni ve onu büyük, geniş göğsüne doğru çekmeyi başarıyor. Bizi rahatlatıyor, Stacy'nin rahatlatılmayı özlediği ama sahip olamadığı şekilde. Pashov şu anda ona sarılsa bile aynı şey olmazdı çünkü onu tanımıyor. Stacy onun için bir yabancı.

Kalbim onun için burkuluyor ve aniden yeniden ağılayacak gibi oluyorum.

Vektal alnıma bir öpücük konduruyor ve "O iyi mi?" diye fısıldıyor.

"Beklenebileceği kadar iyi." Ona bakıyorum ama kısık sesle konuşmamıza rağmen kıpırdamıyor. Çok yorgun. "Bu gerçek bir darbe oldu."

"O da üzgün," diyor arkadaşım. "Onu incitti ve kendini kötü hissediyor. Kafası da karışık. Hafızasında pek çok boşluk var. Maylak bunun khui'sini düzeltmesi için cesaretlendirebileceği bir şey olmadığını söylüyor. Bunun zaman alacağını söylüyor."

"Ama anılar geri gelecek mi?" "Bunu

söyleyemez."

Oh, zavallı Stacy. Zavallı Pashov. Eşimi ve yavrumu kucaklayıp gözlerimi kapatıyorum. "Tanrım. Lütfen onun hafıza geri geldi."

Alnıma bir öpücük daha konduruyor. "Sana her şeyin yoluna gireceğini söylememin zamanı geldi mi, dostum? Geçen gün sana acılarımı getirdiğimde bana yaptığın gibi mi?" İri eli Talie'nin buklelerini okşuyor ve ben baba-kızın huzurlu görüntüsü karşısında eriyorum. "Ben çökmek isterken sen beni ayakta tuttu. Şimdi ben de senin için aynısını yapacağım. Her şey yoluna girecek, dostum. Pashov onu hatırlayacak... ya da hatırlamayacak. Ama yollarını bulmaları için onlara zaman ver. Onlar konuşmaya hazır olana kadar ikisine de arkadaş olabiliriz."

İç çektim. "Haklısın. Sadece ona yardım etmek, durumu düzeltmek istiyorum. Çok acı çekti."

"Hepimiz acı çekiyoruz. Stacy bunu biliyor. Sizden onun yükünü taşımanızı istemez. Tıpkı benim senden kabilenin tüm acılarını üstlenmeni istemeyeceğim gibi. Bu işte birlikteyiz, benim tatlı rezonansım. Yakında tekrar bir yuva bulacağız. Bu acımasız mevsimi atlatacağız ve daha güçlü bir kabile olarak ortaya çıkacağız. Hayır... bir aile olarak."

O haklı.

Şu anda işler zor ama daha iyi olacak. Şimdiden işler yoluna girmeye başladı. Meyve mağaramız var. Pashov uyandı ve çoğunlukla tekrar bütün. Koşucular daha fazla erzakla dönecek. Bir yolunu bulacağız. Umudumuz ve birbirimize sıkı sıkıya bağlı küçük topluluğumuz olduğu sürece iyi olacağız.

Stacy uykusunda hıçkırarak iç geçiriyor ve ben onun için

üzülüyorum. O umut edemiyorsa, ben onun için umut edeceğim.

Sonunda her şey yoluna girecek. Sadece her seferinde bir gün, bir saat almamız gerekiyor. Ve o zamana kadar, biz

Birbirimize yaslanırsınız ve sıkı sıkı tutunursunuz.

YAZARIN NOTU

A Son kitaptaki olaylardan sonra, ek bakış açılarından biraz daha fazlasını göstermeden büyük 'yer sarsıntısının' gitmesine izin veremezdim. Son kitapta birkaç bilgi kırıntısı vardı (Rukh ve Harlow'a ne olduğu gibi) ama olayları sadece belirli karakterlerin bakış açılarından gördüğümüz için bazen onlara gösterir.

Kitaplar arasında başka bir kısa öykü yazmayı gerçekten ama gerçekten planlamıyordum. Okunması keyifli ama hayati olmayan öyküler yapmaya çalışıyorum. Okuyucuların uzun romanlar arasında bir öykü okumak ZORUNDAYMIŞ gibi hissetmelerini istemiyorum. Onları daha çok hayran hizmeti gibi düşünüyorum. Benimle bir süre daha takılmak isterseniz, bu dünyada benimle birlikte yaşadığınız ve nefes aldığınız için size teşekkür ederim.

Bazen hikayeler peşini bırakmıyor. Yazar olarak, büyük sarsıntıyı atlatmakta zorlandım. Oturup düşündükçe, hikayenin bu parçasının biraz daha netleşmeden barbar tarihine geçmesine izin veremezdim. Harlow, Rukh, Georgie ve Vektal'a biraz daha fazla ekran süresi vermek zorundaydım, sadece bunun kabilemiz için ne kadar 'büyük' bir değişiklik olduğunu göstermek için.

Yani bu tatlı, bebeklerle ve seksi iyiliklerle dolu değil. Ama bence sorun değil, çünkü aile ve umut dolu ve bazen bunlar da aynı derecede önemlidir.

Merak edenler için, bir sonraki kitap üzerinde çalışmaya başladım bile. Ekim ayında (herhangi bir aksilik olmazsa) çıkacak ve adı BARBARIN KALBI olacak. Facebook'umu takip ediyorsanız, kim hakkında olduğunu zaten biliyorsunuzdur. <3

Barbar geliyor!

Yakut

BUZ GEZEĞENİNİN İNSANLARI BARBARLAR

AFTERSHOCKS'un sonu itibariyle
(önerilen telaffuzlar parantez içinde)

TAMAM, ARTIK KABİLE MAĞARASI YOK. Üzgünüm, küçük kabile! Ancak netlik ve okunabilirlik açısından, yeni bir yuva bulana kadar insanlarımızı bu şekilde gruplandırmaya devam edeceğiz.

MAĞARA 1

VEKTAL (VEHK-TALL) - SA-KHUI'UN çieF'i. GEORGIE İLE ÇİFTLEŞTİ.

GEORGIE - HUMA DIŞISI (HUMA dışilerinin LİDERİDİR). EŞİYLE BİRLİKTE İKİLİ BİR LİDERLİK ROLÜ ÜSTLENİR.

TALIE (TAH-LEE) - KIZ ÇOCUĞU.

MAĞARA 2

MAYLAK (MAY-LACK) - TRİBE ŞIFACI. KASHREM İLE ÇİFTLEŞTİ. ESHA VE MAKASH'İN ANNESİ.

KASHREM (CASH-REHM) - EŞİ, AYNI ZAMANDA BİR DERİ İŞÇİSİ.

ESHA (ESH-UH) - THEIR YOU G DAUGHTER.

MAKAŞ (MUH-CASH) - THEIR EWBOR SO .

MAĞARA 3

SEVVAH (SEV-UH) - TRİBE büyüğü, AEHAKE, ROKA v e SESSAH'İN ANNESİ OSHE

(AW-SHE) - TRİBE BÜYÜĞÜ, EŞİ

SESSAH (SES-UH) - THEIR YOU GEST so

MAĞARA 4

WARREK (WAR-EHK) - TRIBAL HU TER A D ÖĞRETMEN.

EKLA (EHK-LA) - His BABASI. YAŞLI. ÖLMÜŞ. ÜZGÜNÜM, YAŞLI ADAM.

MAĞARA 5

EREVE (AIR-UH-VE) HU TER, CLAIRE İLE ÇİFTLEŞTİ

CLAIRE - EREVE İLE EŞLEŞTİ, ŞU ANDA hazırlanıyor

MAĞARA 6

LİZ - RAAHOSH'un EŞİ. ŞU ANDA İKİNCİ KEZ DOĞUMA hazırlanıyor. RAAHOSH (RAH-

HOSH) - EŞİ. RUKH'UN KARDEŞİ.

RAASHEL (RAH-SHEL) - THEIR'İN KIZI.

MAĞARA 7

STACY - PASHOV İLE ÇİFTLEŞTİ. PACY'NİN ANNESİ, BİR ERKEK BEBEK.

PASHOV (PAH-SHOWV) - KEMLİ VE BORRA'NİN oğlu, FARLI VE SALUKH'UN KARDEŞİ. STACY'nin EŞİ, PACY'NİN BABASI.

PACY - THEIR İ FA T SO .

MAĞARA 8

NORA - DAGESH'İN EŞİ, İKİ ÇOCUK ANNESİ A A A VE ELSA.

DAGESH (DAH-ZZHESH) (G SOU D IS SWALLOWED) - EŞİ. A HU TER. A A & ELSA

- İki KIZI VAR.

MAĞARA 9

HARLOW - RUKH'UN EŞİ. YAŞLILAR MAĞARASI'NA 'MECHA IC'. ZAMANININ %75'İNİ AİLESİYLE BİRLİKTE ORADA geçirir.

RUKH (ROOKH) - ESKİ EXILE A D LO ER. ORİGİ AL AME MAARUKH. (MAH-ROOKH). KARDEŞİ RAAHOSH. HARLOW'UN EŞİ.

RUKHAR (ROO-CAR) - THEIR İ FA T SO .

MAĞARA 10

MEGA - CASHOL'UN EŞİ. EWBOR HOLVEK'İN ANNESİ.

CASHOL - (CASH-AWL) - MEGA'NİN EŞİ. HU TER. EWBOR HOLVEK'İN BABASI. HOLVEK -

(HAUL-VEHK) - THEIR İ FA T SO .

MAĞARA 11

MARLE e (Mar-le) - HUMA MATE TO Ze EK. Has U AMED CHILD. FRE CH. Ze EK -

(ZEH -ECK) - MARLE e'NİN EŞİ. Has U AMED CHILD.

MAĞARA 12

ARIA A - HUMA DİŞİ. ZOLAYA'NİN EŞİ. A ALAY'İN ANNESİ.

ZOLAYA (ZOH-LAY-UH) - ARIA A'NİN EŞİ, A ALAY'İN BABASI. A ALAY - (AH-

UH-LAY) - THEIR İ FA T SO .

MAĞARA 13

TİFFA y - HUMA DIŞI. SALUKH İLE YENİ ÇİFTLEŞTİ.

SALUKH - SALUKH (SAH-LUKE) - HU TER. KEMLİ VE BORRA'nın oğlu, FARLI VE PAŞOV'UN KARDEŞİ.

MAĞARA 14

AEHAKO - (EYE-HA-KOH) - GÜNEY MAĞARASININ ACTİ G LİDERİ. KİRA'NİN EŞİ, KAE'NİN BABASI. SEVVAH VE OSHE'NİN OĞLU, ROKA VE SESSAH'IN KARDEŞİ.

KİRA - HUMA KADIN, AEHAKO'nun EŞİ, KAE'NİN ANNESİ. YABANCILAR TARAFINDAN KAÇIRILAN İLK KİŞİYDİ VE BİR SÜRE KULAK KÜPESİ TAKTI.

KAE (Kİ - 'Fly' ile kafiyeli) - BÜYÜK KIZI.

MAĞARA 15

KEMLİ - (Kemm-lee) DIŞI YAŞLI, SALUKH, PASHOV VE FARLI'NİN ANNESİ BORRA -

(BORE-AW) EŞİ, YAŞLI

FARLI - (FAR-LEE) THEIR TEE aGe KIZI. ERKEK kardeşleri SALUKH VE PASHOV. CHAHM-PEE (CHOMPY) ADINDA BİR EVCİL HAYVANI vardır.

MAĞARA 16

DRAYA (DRY-A) - YAŞLI. DRE

OL (Dree- BAYKUŞ) - YAŞLI.

MAĞARA 17

VADRE (VAW-DRE) - YAŞLI.

VAZA (VAW-ZHUH) - YAŞLI BİR KADIN. ÇOCUKLARI SÜRÜNDÜRMİYİ sever.

MAĞARA 18

ASHA (AH-SHUH) - HEMALO'DAN AYRILDI. NO LIVİ G CHILD.

MAĞARA 19

BEK - (BEHK) - HU TER. HARREC

(HAIR-EK) - HU TER.

TAUSHE (TOW -rhymes with cow- SHE) - HU TER.

HEMALO (HEE-MAH-LO) - ASHA'DAN AYRILMIŞ.

MAĞARA 20

JOSIE - HUMA KADIN. HAEDE İLE YENİ ÇİFTLEŞTİ.

HAEDE (HI-DE) - HU TER. Önceleri ZALAH İLE EVLIYDI AMA EVLİLİĞİ TAMAMLANMADAN ÖNCE (HIS KHUI İLE) KHUI-SICK ess'i TERK ETTİ. ŞİMDİ JOSIE İLE ÇİFTLEŞTİ.

MAĞARA 21

ROKA (ROW-CA) - SEVVAH VE OSHE'NİN EN YAŞLISI. AEHAKE VE SESSAH'IN KARDEŞİ. YETİŞKİN ERKEK HU TER. ŞİMDİ LILA İLE ÇİFTLEŞTİ. 'SIXTH' se se'ye sahip.

LILA - MADDIE'S SISTER. HEARI G IMPAIRED. ROKA'YA TESLİM EDİLDİ.

ŞU ANDA MAĞARASIZ AMA ÇİFTLEŞMİŞ

Hasse (Hass-e) - HU TER. Önceden AYRILMIŞ. MADDIE İLE YENİ ÇİFTLEŞTİ.

MADDIE - LILA'nın SISTER'i. İKİNCİ KEZ KAZA GEÇİRDİ. Hasse İLE YENİ ÇİFTLEŞTİ.

BARBAR OKUMA LİSTESİ

Hepiniz Buz Gezegeni Barbarları'na yetiştiniz mi? Tazelemeye mi ihtiyacınız var? Ödünç almak ya da satın almak için tıklayın ve kitabın tadına varın (ya da rafınıza ekleyin)!

Buz Gezegeni Barbarları - Georgie'nin

Hikayesi Barbar Uzaylı - Liz'in

Hikayesi Barbar Aşık - Kira'nın

Hikayesi Barbar Madeni - Harlow'un

Hikayesi

Buz Gezegeni Tatili - Claire'in Öyküsü

(novella) Barbarın Ödülü - Tiffany'nin

Öyküsü Barbarın Eşi - Josie'nin Öyküsü

Barbarın Bebeğine Sahip Olmak - Megan'in Öyküsü (kısa öykü) Buz Bebekler - Nora'nın Öyküsü (kısa öykü)

Barbarın Dokunuşu - Lila'nın

Hikayesi Sakin - Maylak'ın Hikayesi

(kısa hikaye) Barbarın

Evcilleştirilmesi - Maddie'nin hikayesi

Artçı Sarsıntılar - Az önce

okudunuz!

Barbarın Kalbi - Sırada!

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ayı Isırıkları veya Ruby Dixon'ın diğ er kitapları hakkında daha fazla bilgi için beni [Facebook](#)'ta beğenin veya [yeni](#)  ıkan [b ltenime abone](#) olun.

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

Telif Hakkı © 2016 Ruby Dixon tarafından

Bu kitap bir kurgu eseri. Biliyorum, biliyorum. Büyük mavi uzaylılar hakkında bir kitabın kurgu olduğunu düşünün, ama öyle. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve oldukça şık olacaktır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

✿ **Vellum** ile oluşturuldu

